

HET GEFLUISTER VAN DE WIND

Het gefluister van de wind

Hoofdstuk 1

“AAAAA!”, schreeuwde Lilly nadat een personage uit de horrorfilm die ze aan het kijken was ineens vermoord werd. “Dat is weer genoeg horror voor een dag”, zei ik met een geïrriteerde stem. Yannick gaf Lilly een knuffel en vertelde haar dat er niets was om bang voor te zijn. Bo keek het o zo kleffe koppel chagrijnig aan vlak voordat hij aankondigde dat hij naar huis ging. Ik keek op de klok. “Is het al 10 uur?”, shit ik moest kwart voor negen thuis zijn. Ik holde snel naar de gang om mijn schoenen aan te doen. “Wacht op mij!”, hoorde ik Lola nog achter mij schreeuwen. Snel renden we de deur uit en sprongen op onze fietsen, terwijl Lana, Lilly, Yannick en Max ons uitzwaaiden.

Toen we de bocht om waren zei Bo: “Het is echt vervelend dat Lilly en Yannick zo klef doen.” Lola en ik keken elkaar aan met een grijns op ons gezicht. Bo en Yannick waren namelijk beste vrienden totdat Yannick verkering kreeg met Lilly. Bo was best nieuw in onze vriendengroep, die ongeveer een half jaar geleden ontstaan is, omdat we graag leuke activiteiten doen en we elkaar goed mogen. Lola zei dat hij het maar gewoon moest laten. Na een paar minuten fietsen, nam Lola een afslag rechts en Bo moest naar links, dus namen we afscheid. “Doei tot morgen”, zei hij. Even later nam Lola ook een afslag.

Ik bleef alleen achter. Maar het voelde alsof ik dat niet was. Het waaide hard en het was pikdonker. Ik hoorde het gekraak van bladeren. Ik schrok mij kapot en ik keek om mij heen. Het enige dat ik zag was het knipperende licht van de lantaarnpaal waar ik vlug voorbijreed. Ik kreeg ineens overal kippenvel over mijn lichaam. Ik kreeg een angstaanjagend gevoel en de wind klonk alsof er mensen aan het fluisteren waren. Ik besloot nog sneller te fietsen en ik vloog door de straten van mijn buurt. Ik durfde niet meer achterom te kijken. “Nog even door fietsen en dan ben je er”, zei ik in mijn hoofd. Ik probeerde in mijn hoofd een logische verklaring te bedenken, maar mijn hersenen konden het niet verwerken. Toen ik bij de voordeur aankwam, waren mijn handen zo aan het trillen dat ik bijna mijn sleutel niet in het slot kreeg. Eindelijk lukte het, snel stapte ik mijn huis in en sloeg de deur achter mij dicht. Mijn moeder kwam boos op me af en vroeg: “Waarom kom je nu pas thuis?”, je bent vijftientig minuten te laat!” Waarop ik antwoordde dat ze rustig aan moest doen, want ik had wind tegen. “Natuurlijk ben ik dan wat later”, zei ik nog met een brok in mijn keel. Ik rende de trap op en schreeuwde: “Ik ga al naar bed!”

Hoofdstuk 2

De dag erna was ik doodop, had amper geslapen en ik kon het verschrikkelijke gevoel niet van mij afschudden, maar ik moest alsnog naar school. Ik ben benieuwd wat mijn vrienden van mijn gestoorde verhaal zouden vinden. Snel ging ik naar beneden. Ik was de enige die al wakker was. Mijn ouders en kleine zusje lagen nog te slapen. Ik deed snel de cornflakes in mijn bakje en schonk er wat melk bij, pakte een lepel en at alles snel op. Ik kreeg een appje van Lana en Max dat ze op mij zaten te wachten. Niet wetende wat me te wachten stond sprong ik op mijn fiets.

We hadden afgesproken bij de brug net als altijd. Toen ik aankwam stonden ze al op me te wachten. Ze vroegen waarom het zolang duurde. Ik legde ze uit dat ik pas net wakker was en dat ik bijna niet geslapen had. Ze dachten dat ik een grap maakte en geloofden me niet. “Gaan we nog”, vroeg Max, “Straks komen we nog te laat?” Snel gingen we op weg op onze

fietsen naar school. Gelukkig was het niet heel ver weg, wij waren er binnen een paar minuten.

Toen we op school waren, deden we onze jassen in onze kluisjes en gingen naar lokaal 18 waar Lilly, Yannick en Lola al waren. Ik ging naast Lola zitten en vroeg haar waar Bo was. Bo was nog niet in de klas en dat is gek, omdat hij altijd op tijd was. Ze zei dat ze hem nog niet gezien had en dat hij misschien wel ziek was. De geschiedenis docent zei dat we stil moesten zijn omdat de les begon.

Een paar uur later waren we uit. We hadden gisteravond afgesproken om na schooltijd naar ons favoriete plekje in het park te gaan. Even later waren we daar aangekomen. Iedereen was er behalve Bo. We waren bezorgd, omdat hij niets van zich had laten horen. Niets vermoedend hebben we het maar zo gelaten. Hij zou wel een goede reden hebben om weg te blijven. Tien minuten na dat gezegd te hebben ging Yannick's telefoon. Hij nam op en het waren de ouders van Bo die vroegen of hij wist waar Bo was. Yannick begon in paniek te raken. "Ik dacht dat hij ziek was", zei hij tegen de ouders van Bo. De telefoon stond op de luidspreker dus we konden het hele gesprek meeluisteren. "Waar kan hij dan zijn", hoorden wij de ongeruste vader van Bo zeggen. Wij hadden geen idee. Yannick vroeg of we mee moesten helpen met zoeken. De vader van Bo zei: "Graag, wij hebben alle hulp nodig."

Max bedacht heel slim dat de snaplocatie van zijn telefoon vast aan stond, dus we konden zijn locatie traceren. Snel openden we allemaal onze snapchat. Er stond dat hij bij de oude oorlogsbunker in het bos was. Snel pakten we onze fietsen en gingen erop af. Onderweg vroegen we ons af wat hij daar aan het doen was. Ineens begon het heel hard te waaien. We kwamen amper vooruit. Dus besloten we dat het slimmer was om onze fietsen hier achter te laten en verder te lopen. Snel renden we naar de bunkers. Het was best een heel eind rennen. Toen we er aan kwamen, kreeg ik hetzelfde gevoel als toen ik die nacht aan het fietsen was. Het was dezelfde wind, het leek wel gefluister. Hoe dichterbij we kwamen hoe erger het werd. We konden elkaar bijna niet verstaan. Nog een klein stukje en we waren er. Ik kreeg een slecht gevoel in mijn onderbuik. Ik vertrouwde het voor geen meter. Maar we waren nu al zover, we konden niet meer terug. Het leek wel of de wind ons waarschuwde dat we weg moesten gaan.

We waren er. Snel liepen we naar binnen waar geen wind was. De bunker was erg oud met veel spinnenwebben. We hoorden ook een zacht gedruppel. Lola vroeg: "Water, hoe kan er hier nu water zijn?" Niemand had antwoord op haar vraag. Ik hoorde een geritsel, een kleine beweging. Ik zag een schaduw bewegen, maar ik negeerde het. Snel renden we door alle kamers, het leek wel een doolhof, op zoek naar Bo. Op een gegeven moment was er nog maar één kamer die we nog niet bekeken hadden. Ik besloot naar binnen te gaan. Ik voelde wat nats op mijn hoofd. Mijn grootste angst was waarheid geworden. Met één beweging van mijn hoofd zag ik iets aan het plafond hangen. Het was waar het druppelende geluid vandaan kwam. Ik kreeg overal kippenvel en viel bijna flauw. Ik draaide me om en ik zag iets, een schaduw. Het leek niet op de schaduw van iemand die ik kende. Hij was veel groter en langer. Hoe kan dit een mens zijn? Is dit de persoon die Bo heeft vermoord?

Wat er toen gebeurde kun je lezen in de rest van het boek.

Menno van Dijk
Groep 2F